

Respons

Elfenbenskysten: Er det vanlig å være enebarn eller å ha få slektninger?

Problemstilling/spørsmål:

- Er det vanlig å være enebarn i Elfenbenskysten?
- Er det vanlig at folk har få slektninger?

Er det vanlig å være enebarn i Elfenbenskysten?

Nei, det er høyst uvanlig å være enebarn i Elfenbenskysten. I henhold til den sist tilgjengelige demografi- og helseundersøkelsen i Elfenbenskysten for 2005, utført med teknisk bistand fra den statlige amerikanske bistandsorganisasjonen USAID, fordelte størrelsen på barnekullene til kvinner i alderen 45-49¹ seg slik:

Antall levendefødte barn, kvinner i aldersgruppa 45-49, 2005

Ingen	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10 eller flere
2,5 %	4,8 %	5,8 %	8,7 %	5,9 %	10,3 %	13,2 %	14,0 %	13,0 %	10,2 %	11,5 %

(Tatt fra Kouassi 2006, s. 48, tabell 4.5)

Kvinner i denne aldersgruppa hadde gjennomsnittlig født 6,15 levende barn i 2005, og hadde 5,11 levende barn på intervju tidspunktet. Hele 78,1 % hadde født fire eller flere barn.

Tilsvarende tall fra undersøkelsen publisert i 1995 er ganske like:

¹ Denne gruppa er tatt med siden den er den med høyest alder i undersøkelsen, og de færreste kvinner får flere barn etter at de har fylt 50. Disse tallene er derfor en god indikasjon på hvor mange barn kvinner får i gjennomsnitt før de ikke lenger får barn.

Respons **Elfenbenskysten: Er det vanlig å være enebarn?**

Antall levendefødte barn, kvinner i aldersgruppa 45-49, 1994

Ingen	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10 eller flere
3,4 %	4,4 %	3,9 %	4,8 %	7,1 %	8,7 %	10,1 %	12,2 %	12,7 %	11,3 %	21,4 %

(Tatt fra Kouassi 1995, s. 42, tabell 3.6)

Kvinner i denne aldersgruppa hadde gjennomsnittlig født 6,87 levende barn i 1994, og hadde 5,35 levende barn på intervju tidspunktet. 83,5 % hadde født fire eller flere levende barn.

Dette viser at en svært liten andel ivorianere (under 5 %) vokser opp uten søsken født av samme mor. Det er imidlertid ikke slik at personer som er sin mors eneste biologiske barn nødvendigvis er enebarn. Det er svært utbredt i Elfenbenskysten at menn har barn med mer enn én kvinne, og det er også svært vanlig at kvinner som selv har få eller ingen biologiske barn er fosterforeldre for andre barn (ofte barn av søstre eller andre relativt nære slektninger). Dermed har selv de barna som ikke har søsken med samme mor ofte halvsøsken med samme far, og/eller "fostersøsken".

Årsakene til at det er svært uvanlig at ivorianere velger å få få eller ingen barn er mange og komplekse.

Antropologen Daniel Jordan Smith har forsket på samfunnsforhold i Nigeria i en årrekke. Han tar i en artikkel for seg holdninger til familieplanlegging i igbo-befolkningen i det sørøstlige Nigeria. Der beskriver han en situasjon hvor folk helt klart forsøker å begrense hvor mange barn de får, siden det å fostre opp barn er kostbart (2004, s. 227-229). Smith viser imidlertid til at de gjennomgående anser et antall på rundt 4 barn å være ideelt:

Almost none of the married people in my samples indicated a desired fertility of less than four children, and even among secondary and university students, the vast majority desired "four," "four or five," or "at least four."

[...]

The reasons that Igbos continue to value and have large numbers of children are multiple. In interviews, when asked why they wanted to have "at least four" children, people voiced a number of rationales, including: the love of children; the need to have at least one son; the risk of mortality; the importance of having children to perpetuate one's name, lineage, legacy, and community; the benefits of having enough children to ensure a diverse set of prospects for one's offspring, with the hope that investment in at least some of them would pay off; and the need to have children who would help to provide assistance in old age. [...] very striking in the interviews and observations of people's daily lives was the importance of "having people" as the means through which individuals, families, and communities gain access to social resources in an economic context based on patron-client ties (Smith 2004, s. 229-233).

Slik Smith understreker her, må altså folks personlige beslutninger om hvor mange barn de ønsker sees i lys av at de lever i et samfunn hvor de aller fleste er avhengig av et stort nettverk av familie og andre bekjenskaper i hverdagen. Det er derfor ikke uvanlig at personer som forsøker å begrense antall barn de får blir møtt med press fra andre slektninger om å få flere barn, siden slektningene deres også har fordeler av at de får mange barn. Slektinger med mange barn innebærer større nettverk for hele slekta på sikt.

Respons **Elfenbenskysten: Er det vanlig å være enebarn?**

Selv om Smiths funn gjelder igbo-befolkningen i det sørøstlige Nigeria, så er det grunn til å tro at disse holdningene er vanlige også i Elfenbenskysten. Avhengigheten av slekt og annet nettverk i hverdagen er like stor i Elfenbenskysten som i Nigeria, og de gjennomsnittlige fødselstallene pr. kvinne skiller seg ikke særlig fra de vi finner for Nigeria (se Landinfo 2009).

Er det vanlig at folk har få slektninger?

Nei, det er også svært uvanlig. For selv om en person skulle tilhøre det svært lille mindretallet som selv har få eller ingen søsken, er sjansene for at vedkommende samtidig har foreldre som hadde få søsken, besteforeldre som hadde det, osv., minimale. Det finnes dermed få kamerunere som verken har søsken eller et ganske stort antall onkler, tanter, fettere og kusiner. I tillegg har ivorianere flest jevnt også kontakt med og oversikt over slektninger lengre ute på slektstreet. Årsaken er også her at det nærmest eneste sikkerhetsnett folk føler de kan ty til i en uforutsigbar og skiftende tilværelse er slekt. Derfor holder folk god oversikt over slektningene sine, de påvirker hverandre til å få barn "nok" og de tar sjelden sjansen på selv å få noe særlig færre enn fire barn.

En respons er et svar på konkrete spørsmål og problemstillinger som saksbehandlere i utlendingsforvaltningen har stilt Landinfo. Responser er ikke ment å være utfyllende redegjørelser for et tema eller et spørsmål, men skal gi svar på de konkrete spørsmålene som er stilt, og ellers inneholde det som til enhver tid trengs av bakgrunnsinformasjon.

Referanser

- Landinfo (2009, 12. februar). *Respons Nigeria: Er det vanlig å være enebarn?* Oslo: Landinfo. Tilgjengelig fra <http://www.landinfo.no>.
- Kouassi, Lucien (1995, desember). Chapitre 3 – Fécondité. I Sombo, N'Cho et al.: *Enquête démographique et de santé Côte d'Ivoire 1994*. Abidjan: Institut National de la Statistique, Ministère Délégué Au près du Premier Ministre, Chargé de l'Economie, des Finances et du Plan, s. 33-48. Tilgjengelig fra http://www.measuredhs.com/pubs/pub_details.cfm?ID=107&ctry_id=7&SrchTp=ctry [lastet ned 17. februar 2009].
- Kouassi, Lucien (2006, desember). Chapitre 04 – Fécondité et santé reproductive. I République de Côte d'Ivoire: *Enquête sur les Indicateurs du Sida Côte d'Ivoire 2005*. Abidjan: Ministère de la Lutte contre le Sida, Institut National de la Statistique, Project RETRO-CI, s. 61-80. Tilgjengelig fra http://www.measuredhs.com/pubs/pub_details.cfm?ID=633&ctry_id=7&SrchTp=ctry [lastet ned 17. februar 2009].
- Smith, Daniel Jordan (2004). Contradictions in Nigeria's fertility transition: The burdens and benefits of having people. *Population and Development Review* 30 (2), s. 221-238.